

«Jed, obleka in igrača,
Vse so božji dari;
Zdravje in radóst pošilja
Stvarnik svoji stvari.»

»Kaj pa jaz otrok naj Bogcu
V dar poklonim, mati?
Kaj pa angelju v zahvalo
Morem darovati?«

«Dete, lepo me ubogaj
In pa pridno moli,
In ne žali Boga, bližnjih,
Nikoga nikoli!

In vesel bo angelj varih
In nebeški Oče,
Ti pa bodeš vedno srečno,
Ljubljeno otroče!»

L. Černej.

Poletne podobice.

(Piše Janko Barlé.)

I.

Gakega vrta pač ni blizu, kakor je Cepilnikarjev. Kadarkoli greš mimo, vselej ti je kaj videti. Spomladi je Cepilnikarjev vrt, kakor bi ga pokrili sneg, ker je ves v cvetju, a zumljanje pridnih čebelic in drugih žuželk, katerih brez števila leta od cveta do cveta, zdi se ti kot daljna godba, katero ti veterc prinaša na uho. Cvetje se osiplje, ali vzrastejo zelena peresca, med katere se naselijo mnogi ptičji pevci, napravijo si gnjezdeca, a njihova vesela pesem ozvanja od ranega jutra do poznega večera iz Cepilnikovega vrta. Prihaja leto, a gori na črešnjah se pokaže polno sladkega sadu. Kako se pač žaré one rudeče črešnje v svitu letnega solnca! Nù, jedva so minule črešnje, evo zlatih hrušek, modrih češpelj in pisanih jabolk. Čimbolj se bliža jesen, tembolj se upogibajo drevesa pod sladko težo. Zadovoljnega srca obira Cepilnikar drevo za drevesom, poplačalo mu je obilno njegov trud in delo. Listje porumeni, odpade, drevesa se spravljajo k počitku. Zima pride in sneg pokrije gole vejice, a tudi ondaj je lepo videti one dolge vrste sadnega drevja, po katerem se lesketajo sneženi biseri. Nù, najlepši je pa vendar Cepilnikarjev vrt takrat, ko začne sadje zoreti. To bi mi vsakdo rad potrdil, a izvestno tudi Poskočnikov Tonček.

Poskočnikov Tonček to je bil pravi ptiček. Njegova mati mu je večkrat dejala, da mu ni para niti v deveti župniji, vendar ne zaradi pridnosti in ubogljivosti, nego zaradi razposajenosti. Po celi vasi ga je bilo dosti; kjer je bil kakov krič ali pa igra, tam je bil izvestno tudi on poleg. Saj se mu je že na licu videlo, da je »kampelj«. Ono dvoje živih očes mu je gledalo tako nagajivo v beli svet, lica so mu bila polna in rudeča, le lasje so mu stali malomarno na vse strani, tako, da si precej lahko spoznal, da so ali malokedaj čutili med seboj zobce glavnika, ali pa da je posegla večkrat med nje ptuja roka.

Posebno veselje je imel Tonček do sadja, ali to ne do domačega, ker Poskočnikovi nimajo vrta, nego do tujega. Oj, vedel je on za vsako hruškico ali jabolko, kdaj bode zrela, a vedel je tudi, kje so najbolj. To še ne bi bilo nič napačnega, če se je Tonček veselil sadja, le ono ni bilo prav, kako je on to sadje dobival. Tega ne, da bi koga poprosil, nego vzel si je sam in to na skrivaj. nù in to vé vsak, da je to greh. Cepilnikarjev vrt je Tončka še najbolj zanimal, ker je bil najlepši in največji v vasi.

»Skoraj jih bodemo zobali«, dejal je nekega dné sosedovi Jerici, ko sta se tam ob cesti igrala.

»Kaj pa, Tonče?« poprašala ga je ona.

»Nù, Cepilnikarjeve črešnje. Kar komaj jih že čakam. Vsak dan jih pogledam, nù in rdečé že. Takih ni kmalu.«

»Kaj misliš, da ti jih bodo dali Cepilnikarjev oče, ker si jih že tolikokrat razjezil?«

»Vprašal jih bodem! Na ono črešnjo že zlezem, pa če bi bila še jedenkrat tako visoka.«

»Tonček, Tonček, ali ne veš, da se to ne smé, da je to greh?«

»Ej, kdo bi gledal na par črešenj, nù, in Cepilnikar jih ima tudi dovelj.«

»Če bi jih imel še toliko, to se ne sme. Ko bodo črešnje zrele, pojdem prosit Cepilnikarjevega očeta, izvestno mi jih bodo dali.«

»Le pojdi, jaz pojdem pa sam na črešnjo, bomo videli, kdo se jih bode bolj nazobal.«

Jerica je še dalje pregovarjala Tončka, vendar on se je le smejal; ej, bil je poreden deček Poskočnikov Tonček. Takovi ne smete biti, otroci!

Bilo je nekega dné popoldne po šoli. Blažetova Jerica je korakala mirno iz šole proti domu in Kopačeva Manica je bila z njo. Dobri otroci gredó mirno iz šole domov, nù in Jerica in Manica sta bili dobra otroka. Pozdravili sta lepo vsakega človeka, katerega sta srečali. Pot ju je privela ravno mimo Cepilnikarjeve hiše. Na pragu je stal baš Cepilnikarjev oče in si brisal debeli pot, kateri mu je curljal po čelu — prišel je s polja.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!« pozdravili sta ga učenki.

»Amen, na večne čase«, odgovoril je stari. »Ali iz šole?«

»Da, oče. In vroče je, kaj ne?«

»To pa to. Sta bili kaj pridni? Kaj pa letošnjih črešenj sta že zobali? Stopita nu malo bližje, gremo pogledat na vrt, kaj črešnje delajo. Nù, pa morda se črešenj branita?«

»Tega ne, oče Cepilnikar. Prav lepo prosiva, če ste tako dobri, pa greva z vami.«

»To pa to, za dobre otroke dobé se vedno pri meni črešnje. Bodeta le videli, kako so sladke.«

Oj, bilo je veliko veselje za Jerico in Manico, ker sta smeli z očetom Cepilnikarjem na vrt. Dobri starček je bil pa tudi vesel, saj je tako ljubil dobre otroke. In odhiteli so vsi trije tja k plotu, kjer je stala ona stara črešnja. Koža ji ni bila več tako gladka, kot pri mladih črešnjah, vendar je mogočno razprostirala svoje veje in vejice, na katerih so visele črešnje, rudeče kot kri, po tri, po štiri skupaj. Kar najedenkrat je postal stari Cepilnikar.

»Oho, poglej no, poglej, pa je tiček na črešnji. In kako velik je in nič peroti nima. Zapoj no malo, ptiček, in skoči doli.«

»Jemnasta, to je Poskočnikov Tonček!« vskliknili sta Jerica in Manica.

»Baš Poskočnikov, ta je pravi. Že večkrat je priletel na moje črešnje, čakaj, čakaj, danes sem te pa ujel. Kar doli, ti nadloga razposajena, in hitro, jeden, dve . . .«

Tonček je počasi plezal s črešnje. Vroče mu je postajalo; saj pa tudi ni bila šala: on na ptuji črešnji, a gospodar pod črešnjo.

»So li dobre črešnje?« govoril je spodaj Cepilnikar. »Čakaj, te-le bodeš pa pomnil!«

Druge ni bilo, Tonček je prišel doli. Kar pred se je gledal, obraz mu je bil ves v ognju, a žepovi in pa torbica mu je bila čisto natlačena od črešenj. To je bil dober obiralec.

»Oče Cepilnikar, ne zamerite mi, zmotil sem se«, mencial je ves v strahu.

»Čegava je črešnja?«

»Vaša, oče Cepilnikar.«

»Čegavi so pa ti lasje.«

»Joj . . . joj, moji!« kričal je Poskočnikov Tonček.

»Vidiš, moj ptiček, tako-le je. Ti mojo črešnjo, jaz tvoje lase. Vidiš, tako-le!« in zopet je oče Cepilnikar malo porahljal Tončkove lase. »Nù, in torbica je tudi polna? Poglej no, poglej, kako si bil priden. Vidiš, prav kakor da bi znal, da mi pridemo, in si nam lepo črešenj nabral. Nù, Jerica, Manica zobljita.«

Kislo se je držal Tonček, kislo. Posebno ga je bilo sram Jerice, katera ga je zadnjikrat učila, naj ne hodi krast sadja. Vendar prepozno.

»Tonček, Tonček!« dejal je Cepilnikar, »mlad si, vrtoglav, zapomni si današnji dan. Nikari ne posegaj za ptujimi stvarmi, bilo sadje ali pa kaj družega. Če te tudi nobeden ne vidi, Bog te vidi. Če bi kaj rad, prosi, pa bodeš že dobil, samo sam ne jemlji. Ali ne bodeš več?«

»Prav gotovo ne bodem, oče Cepilnikar. Bodete videli, da se bodem poboljšal, obljubujem vam.«

»Nò, dobro! Jerica in Manica sta priči. V tvojo korist ti govorim, Tonček! Zdaj pa splezaj še jedenkrat gori na črešnjo in naberi črešenj Jerici in Manici, kolikor hočeta. Pa tudi sebi si naberi, da bodeš pomnil današnji dan.«

In zobali so vsi trije, pa tudi dobri Cepilnikar jim je pomagal, a dal jim je črešenj, da jih odnesó domov. Tonček mu je pa zopet pogledal v obraz in dejal Jerici na potu proti domu: »Prav si govorila, prav, ko bi te bil le poslušal!«

»Poboljšaj se Tonček, pa bode zopet vse dobro!«

Ali se je poboljšal Poskočnikov Tonček? Upam, da, in prav je tako!

Mlada pastarica.

Za goro solnčece se niža,
 Iz gozda črna noč se bliža.
 Ovčice, idimo domov!
 Kaj ne, bojite se volkov?

Lepó za mano čreda bela
 Z goré hiti domov vesela
 In zvončka ljubki glas — cin, cin
 Do temnih se glasi dolin.

Najmanjše jagnje stiskam k sebi,
 Da sivi volk ga videl ne bi,
 Saj rada je tako imam:
 Ne dam ga tebi, volk, ne dam!

Smiljan Smiljanič.